

Čarodějnice přinesla telefrnk politý malinovým sirupem. Položila ho mezi keříčky, kde už zase lezli pruhovaní šnecci a žádné koblihy. Ať si tu sladkou malinovku olízají. Třeba jí za to odpustí, že museli tahat na zádech místo svých domečků ducaté pečivo.

Potom Veronika s čarodějnici jen tak seděly a povídaly si. Bylo to moc prima, i když přitom neměly piknik. Veronika povídala čarodějnici o knížkách, které četla, a o různých věcech, co říkaly děti ve škole. A černá čarodějnice byla v sedmém nebi, že Veronika má čas jen pro ni.

Když přišla Žralběta a řekla, že už jí břicho nebolí a jestli ještě nezbyl nějaký chlebiček, všechno se zdálo zase v úplné pohodě.

Čáry můry, tečky, kaktus

Když se vrátila Veroničina maminka z práce, musela Veronika domů. Na Veroničině mamince bylo fajn, že jí vůbec nepřipadalo divné, že Veronika sedí na lavičce pod stromem a povídá si sama pro sebe. Černá čarodějnice totiž maminku zahlédla první a schovala se za kmen jabšně. Veronika si toho nevšimla a povídala dál, jako by čarodějnice stále seděla vedle ní.

A celkově je na rodičích prima, myslela si v úkrytu černá čarodějnice, že mají v hlavě spoustu hloupostí, třeba jako účty za elektřinu a počet brambor, které je potřeba oloupat na večeri. Tak si Veroničina maminka vůbec nevšimla, že Veronika sedí pod jabšní, když má sedět pod normální jabloní.

Když odešla Veronika domů, černá čarodějnice lenošila spokojeně na zahradě. Načarovala se ten den už dost a další zpackaná kouzla mohla klidně počkat.

Jedna věc byla ale divná. Něco se dělo s telefrnkem. Už nebyl malinový, protože šnecci ho krásně olí-